

Arrest

nr. 156 237 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, een Berber en moslim te zijn, en afkomstig te zijn van Tazaghine (Driouch).

Nog voor uw geboorte zou uw vader uw moeder in de steek hebben gelaten. Samen met uw zus werd u opgevoed in armoedige omstandigheden en kon u maar tot uw 16 jaar naar school gaan. Nadien was het moeilijk voor u om aan werk te geraken. Toen u 18 jaar was, in 2000, zou u een korte relatie hebben gehad met een meisje uit de buurt, J. (...). Zij wou met u trouwen, maar omdat u geen geld had en dus ook niet voor een woonst en onderhoud kon zorgen, hield u de boot af. Om u onder druk te zetten, zou

zij haar vier broers hebben verteld dat jullie samen hadden geslapen. Har broers zouden jullie één-kamer-woonst kort en klein hebben geslagen en u op café hebben aangevallen. Ze dreigden ermee u te vermoorden omdat u de eer van hun zus en hun familie had geschonden. Diezelfde avond nog nam u al uw spaargeld en reisde u naar Tanger. U vond er een passeur, betaalde hem 2.000 euro en kon per boot naar Italië afreizen. Daar reisde u over land onmiddellijk door naar België, waar uw zus, uw schoonbroer en uw tante woonachtig waren.

Achtereenvolgens diende u volgende verblijfsprocedures in: een aanvraag 9ter dd. 25 juli 2009 die op 29 oktober 2012 negatief werd afgesloten door de DVZ, een aanvraag 9ter dd. 21 december 2009 die werd geweigerd op 6 mei 2010, een aanvraag 9ter dd. 22 november 2010 die negatief werd afgesloten op 17 juni 2013, en aanvraag 9bis dd. 29 juli 2011 die op 5 december 2011 in een weigering resulteerde, een aanvraag 9bis dd. 23 november 2012 die op 21 februari 2013 evenzeer in een weigeringsbeslissing resulteerde, een aanvraag 9bis dd. 24 mei 2013 die negatief werd afgesloten op 25 juli 2013, een aanvraag 9bis dd. 23 maart 2015 die op 30 maart werd geweigerd en tenslotte een aanvraag 9bis die op 4 augustus 2015 door de DVZ met een negatieve beslissing werd afgesloten.

Toen u op 29 juli 2015 illegaal op het grondgebied werd aangetroffen en werd gearresteerd door de Belgische politie, werd u overgebracht naar het Transitcentrum Caricole. Een eerste repatriëring werd gepland op 24 augustus 2015 maar werd afgelast omdat u zich hiertegen verzette. Een nieuwe verwijdering werd voorzien op 30 augustus 2015 maar kon evenmin doorgaan omdat u op 28 augustus 2015 een asielaanvraag heeft ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar Marokko omdat u hier bent getrouwd met een Marokkaanse en samen drie kinderen hebben van respectievelijk 3,5 jaar, anderhalf jaar en één maand. Uit een eerder huwelijk met een Marokkaanse uit Duitsland heeft u een dochter van 6 jaar die momenteel, omwille van de alcoholproblemen van haar moeder, in een Belgisch tehuis wordt opgevangen. Buiten uw dochter van zes, heeft niemand van uw gezinsleden geldige verblijfspapieren in België. Enkele jaren geleden kwam ook uw moeder in België aan. Haar visum is intussen ook verlopen.

Ook bent u er zeker van dat u nog steeds wordt gezocht door de familie van J. (...), die volgens u nog steeds naar u informeert.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en dit om volgende redenen.

Vooreerst dient het nodige voorbehoud te worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen naar aanleiding van uw kortstondige relatie met J. (...).

Zo is het weinig aannemelijk dat J. (...), toen ze vernam dat u niet zinnens was vrij snel met haar in het huwelijk te treden, jullie seksuele relatie onmiddellijk uit de doeken zou hebben gedaan aan haar vier broers. Dit goed wetende dat in dergelijke omstandigheden - voorhuwelijkse betrekkingen zijn binnen de islam volstrekt uit den boze - dit voor haar als meisje nog grotere risico's inhield dan voor u. Er valt geen enkele zinnige reden te bedenken waarom J. (...)zelf, op eigen initiatief, haar broers op de hoogte zou brengen van het feit dat zij was ontmaagd, en dit enkel en alleen om ù te treffen. Gezien de 'schande' die zij hiermee - volgens de tradities en gewoontes van de islam - over haar familie bracht, kan echt niet worden geloofd dat zij zoiets vrijwillig aan haar broers zou zijn gaan melden. Uw uitleg, nl. dat haar broers vroeg of laat, eventueel op het ogenblik dat ze met iemand anders in het huwelijk zou treden, wel te weten zouden komen dat zij al was ontmaagd, kan in deze context moeilijk worden gevolgd gezien het risico op ernstige represailles dat zij liep op het moment dat zij haar broers van jullie seksuele relatie op de hoogte bracht (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 oktober 2015, p. 3-4). Dat zij hiermee eventuele problemen in de toekomst al wou ontmijnen, is in deze context weinig plausibel.

In hetzelfde verband is ook de reactie van haar broers wel zeer paradoxaal te noemen. Terwijl u quasi onmiddellijk werd aangevallen, met de dood werd bedreigd en de inboedel thuis werd vernield, werd J. (...) ogenschijnlijk met rust gelaten. Wanneer wordt gepeild naar haar situatie, nl. nadat haar broers hadden vernomen dat zij voorhuwelijkse seksuele betrekkingen had gehad, meldt u enkel dat zij als gevolg van die misstap nu nog steeds ongehuwd is (zie gehoorverslag CGVS, pp. 3-4). Echter, dat zij momenteel nog steeds niet is gehuwd, kan vele verschillende oorzaken hebben en is niet noodzakelijkerwijze het gevolg van jullie seksuele relatie. U maakt op geen enkel ogenblik gewag van enig geweld ten aanzien van haar door haar broers (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Met andere woorden, de houding van haar broers ten aanzien van u staat in schril contrast met dat tegenover hun eigen zus, die volgens u haar familie ten schande had gemaakt. U voegt er zelfs aan toen dat mocht uw zus met zo'n verhaal naar huis komen, dat u ze dan ook wel zou doden (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat J. (...)dan duidelijk de dans is ontsprongen, is op zijn minste frappant te noemen.

Bovenstaande bemerkingen doen dan ook ernstige twijfels rijzen omtrent de oprechtheid van uw asielaanvraag. Te meer u niet in staat bent de vier broers van J. (...)bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Nochtans had u gedurende twee maanden een relatie met haar, moet zij toch met u over

haar familie hebben gepraat, werd u door hen aangevallen en bent u er, 15 jaar na datum, nog steeds van overtuigd dat u door die vier personen wordt gezocht. Dat u dan zelfs hun voornaam niet kent, is niet ernstig.

Vervolgens is het flagrant te moeten vaststellen dat u, desondanks uw vrees ten aanzien van deze vier jongemannen, maar liefst 15 jaar heeft gewacht alvorens deze vrees kenbaar te maken ten aanzien van de Belgische asielinstanties. U kwam in 2000 in België aan, maar wachtte met een asielaanvraag tot u in 2015, maar liefst vijftien jaar later (!), werd gearresteerd en er een tweede repatriëringspoging werd gepland. Dit is niet het gedrag van een persoon die uit een gegronde vrees voor vervolging zijn land zou hebben verlaten. U hierop gewezen, zegt u dat u geen weet had van het bestaan van een asielpcedure in België tot u in 'Caricole' arriveerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd, wel integendeel. Indien u in de mogelijkheid was om vele verschillende en opeenvolgende regularisatieaanvragen in te dienen, hierbij zelfs bijgestaan door een advocaat, dan had u zich evengoed bij die diensten en bij die advocaat kunnen vergewissen over het bestaan van een asielpcedure (zie info DVZ, administratief dossier). U hierop gewezen, voert u als excuus aan dat u ervan uit ging dat u als Marokkaan die nooit problemen van politieke aard heeft gekend, maar weinig kans maakte op asiel (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U geeft hiermee aan dat u eigenlijk wel van de asielpcedure afwist maar dat u het niet de moeite vond een aanvraag in te dienen. Uw houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

In het verlengde hiervan moet ook worden aangestipt dat u, die verklaart ernstige problemen te kennen met de vier broers van uw ex-geliefde, op geen enkel moment beroep heeft gedaan op de hulp en bijstand van uw eigen autoriteiten. Volgens u omdat de familie veel geld bezat en u daarentegen maar een arme luis was (zie gehoorverslag CGVS, pp. 4-5). Dan nog, u heeft zelfs geen enkele moeite gedaan om de hulp van uw overheid in te roepen waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat u deze hulp en bescherming zou ontberen mocht u wel naar uw autoriteiten zijn gestapt.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u 15 jaar na de feiten nog steeds wordt gezocht door de broers van J. (...). Volgens u doen ze er alles aan om te weten te komen waar u bent en zullen ze zeker onmiddellijk ingrijpen eens u zich terug in Tazaghine zal vertonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Op de logische vraag of u zich dan niet elders in Marokko kan vestigen, bijvoorbeeld in Tanger of in een andere stad of dorp, geeft u als repliek dat u daartoe het geld niet heeft. U erop gewezen dat u toch voldoende middelen had om naar België te reizen - u betaalde hiervoor 2.000 euro - zegt u dat Marokko een veel duurder land is dan België en dat u onmogelijk de middelen kan samenbrengen om u daar te vestigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Echter, als volwassen man, die ook in België een leven kon uitbouwen, zou u in staat moeten zijn in uw land van herkomst een nieuw leven op te bouwen, op zoek te gaan naar werk, een woonst en u aldaar te vestigen. Dat u dit niet zou kunnen, kan absoluut niet worden gevolgd. U voegt er vervolgens nog aan toe dat de broers van J. (...) u ook dan wel op het spoor zullen komen en u eender waar in Marokko kunnen terugvinden. Dit is een loutere veronderstelling die op geen enkel concreet feit of gegeven is gebaseerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Wat tenslotte uw verklaring betreft dat u uw gezin hier in België toch niet in de steek kan laten, dient te worden opgemerkt dat - met uitzondering van uw oudste dochter uit een eerste huwelijk en intussen in een tehuis geplaatst - uw huidige echtgenote en drie kinderen over de Marokkaanse nationaliteit beschikken en dat zij net zoals u illegaal op het Belgisch grondgebied vertoeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw opeenvolgende regularisatieaanvragen werden telkens door de DVZ met een negatieve beslissing afgesloten. Deze door u aangebrachte elementen van persoonlijke en familiale aard hebben totaal geen uitstaan met de Vluchtelingenconventie van Genève.

U legt geen enkel document neer dat uw asielmotieven zou kunnen ondersteunen.

Omwille van alle bovenstaande vaststellingen kan u aldus noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "beginsel van evenwichtigheid".

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die

rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij het artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap geschonden acht en het is de Raad ook niet duidelijk hoe dit aangehaalde artikel zou geschonden zijn. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop dit artikel werd geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Waar verzoekende partij haar eerder aangehaalde reden waarom J. de seksuele relatie met verzoekende partij kenbaar maakte aan haar broers, met name dat J. razend was en deze openbaring zag als een poging om verzoekende partij te dwingen tot een huwelijk, herhaalt, oordeelt de Raad dat met dit betoog geen afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling dat het volstrekt onaannemelijk is dat J. haar voorhuwelijkse betrekkingen zou hebben kenbaar gemaakt aan haar broers gezien de hieraan verbonden schande voor de familie en het immense risico voor zichzelf, zelfs voor haar eigen leven. Zo heeft verzoekende partij zelf aangegeven dat mocht haar eigen zus met zo'n verhaal naar huis komen zij haar zou doden. Bovendien geeft verzoekende partij zelf in het verzoekschrift aan dat een seksuele relatie voor het huwelijk binnen de islam volstrekt uit den boze is. De Raad acht het dan ook totaal ongeloofwaardig dat, wat ook de drijfveer moge zijn, J. deze seksuele relatie aan haar broers zou hebben opgebiecht, zich bewust van het feit dat hierdoor haar eigen leven in gevaar wordt gebracht.

2.2.4. Het verweer van verzoekende partij betreffende het niet kennen van de namen van de broers van J., in het bijzonder dat hun relatie kortstondig en geheim was, kan door de Raad niet worden aangenomen. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe het geheim zijn van deze relatie de verliefde partners ervan zou weerhouden onderling te vertellen over hun familie en gezinsleden. Verder is de Raad van oordeel dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat een verliefd koppel – waarbij zeker J. ernstig aandrang op een huwelijk – het in een twee maanden durende relatie wel al heeft gehad over hun directe familieleden en de relatie die zij hiermee hebben. Ten slotte bemerkt de Raad dat de voorgehouden kortstondigheid van deze relatie geen afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij er blijkbaar na vijftien jaar nog steeds van overtuigd is dat zij door deze vier broers, die haar reeds in het verleden persoonlijk hadden aangevallen, nog steeds wordt gezocht waaruit met rede kan worden aangenomen dat de namen van deze personen haar bekend zijn. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat zij hier in België vier kinderen heeft, waarvan drie met haar huidige echtgenote, en er dan ook bij terugkeer naar Marokko een reëel risico bestaat op wraakacties tegen hen, oordeelt de Raad dat dit betoog irrelevant is daar aan de door verzoekende partij voorgehouden asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de uitgebreide motieven van verwerende partij aangaande het met rust gelaten worden van J. door haar eigen broers en het vijftien jaar wachten alvorens een asielaanvraag in te dienen – vaststellingen die op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaanvraag ondermijnen – ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd. Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot de mogelijkheid van het aanwenden van een binnenlands vestigingsalternatief.

2.2.7. Waar verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas en dat verwerende partij het geenszins noodzakelijk heeft geacht om de reële situatie te onderzoeken, wijst de Raad er evenwel op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het evenmin de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het asielrelaas van verzoekende partij volstrekt ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal verder onderzoek had dienen te verrichten naar de *“reële situatie”*. Evenmin toont verzoekende partij aan welke door haar voorgehouden feitelijke gegevens niet door verwerende partij in overweging werden genomen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor in het Transitcentrum 127 Caricole van 6 oktober 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat *“het evenwichtigheidsbeginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen”* wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT